

LBRIS

We know
books

Credit foto copertă: © Stephen Coburn/Shutterstock.com
Grafică interior: © Felicia Tudor

© 2024 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

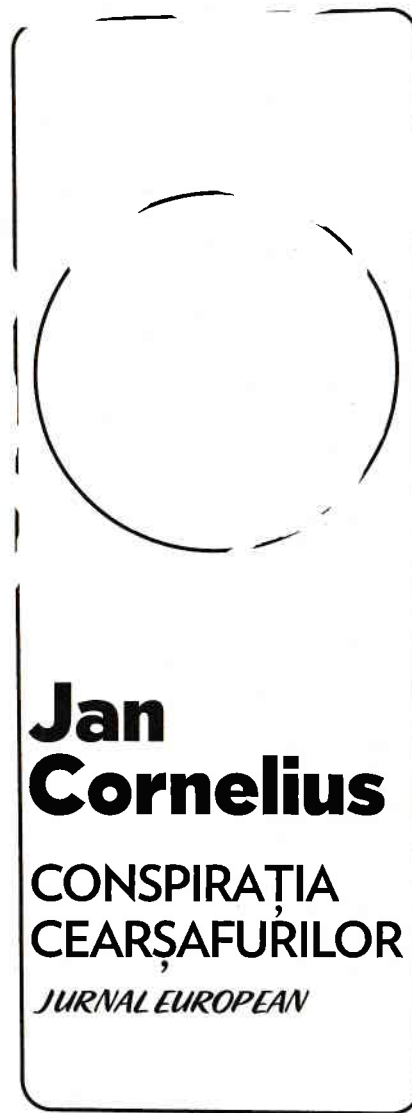
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNELIUS, JAN

Conspirația cearșafurilor: jurnal european / Jan Cornelius. - Iași:
Lebăda Neagră, 2024

ISBN 978-630-330-051-1

821.135.1

Lebăda Neagră
Iași, 2024

2022

Germania*5 martie*

Ieri a fost aici o zi splendidă, am vizitat-o pe fică-mea, Andreea, la țară, la Glesch, la 40 km de Düsseldorf, peisajul este idilic. Nepoțelul meu, David, 8 ani, este pe deplin mulțumit, a adunat un milion de euro pe telefon, la *Subway Surfers*. Nu-i este frică de absolut nimic, doar de nutrii, pe câmp ne-a tăiat o nutrie calea și s-a ascuns rapid după mine. În rest, totu-i ok, nepoată-mea, Isabelle, 15 ani, și-a instalat un app cu care învață limba română, mi-a conjugat verbul a fi: eu sunt, tu ești, el, ea este. Es ist einfach, e simplu, a zis, sună cam ca-n franceză. Und wie grüßt man, și cum se salută? întreb. Salut, bună ziua! Și tu ce mai faci, Isabelle? întreb. Mulțumesc, bine. Au ajuns primii refugiați ucraineni în Renania de Nord-Westfalia, se fac pregătiri intense. Războiul e la trei ore de zbor, și totuși de mult aici.

6 martie

Am fost la Einbeck s-o vizitez pe mama. Totul este ok, pentru cei aproape 100 de ani ai ei, mama se prezintă excelent. S-a bucurat mult să mă vadă, dar când am adus vorba despre Putin, i-a sărit țandăra. Ein Schuff! Un nemernic!

Dass ich das noch erleben musste! N-am crezut că o s-o trăiesc și pe asta.

7 martie

Când m-am întors ieri, din Saxonia de Jos, de la Einbeck, la Düsseldorf, am ascultat postul de radio WDR pe autostradă, un cunoscut psiholog dădea sfaturi populației germane, care este cam șocată și dezorientată. Atâta suferință, ce dezastru! Mi-e frică, dar oare am voie să-mi fie frică? a întrebat un ascultător. Da, frica-i normală, a zis psihologul, dar atenție să nu leșini de frică, mai bine faci cu totul altceva. Eu azi m-am bucurat de soare și cândva chiar am și zâmbit, ba chiar am și râs, a spus altul, oare mai avem voie să zâmbim, să râdem? Hm, da, a zis psihologul, ia hai să facem un exercițiu de imaginație: Închipuie-ți că fugi dintr-o țară îndepărtată, unde toți sunt în pericol de moarte, unde preferi să ajungi? Varianta A: într-o țară unde oamenii se vaită și își smulg părul din cap sau B: într-o țară cu oameni calmi, care mai știi să și râdă? Păi nu? Noroc că s-a cam râs la asta.

8 martie

La *Hart aber fair*, un talk-show la televiziunea germană, a apărut aseară și publicista ucraineană Marina Weisband din Kiev, care trăiește din anii '90 în Germania. Despre neamurile ei, care nu vor să plece din Kiev, Marina spune cu lacrimi în ochi: Mătușa mea a spus de la bun început: Aici sunt acasă, nu plec. Telefonăm des și râdem surprinzător de mult. Unchiul Kolea este cam surd și dă televizorul atât de tare, încât nu se mai aud împușcăturile.

10 martie

Mai avem voie să râdem? În minunata sa carte în cheie ironică *Guide to Unhappiness/ Ghidul nefericirii*, celebrul filozof și expert în teoria comunicării Paul Watzlawick vorbește la un moment dat și despre apostolii morali, care oricând îți pot pune întrebarea încuietoare: Cum adică, Iisus a murit pentru tine pe cruce și tu râzi?! Răspunsul: O nesfârșită tăcere de moarte.

12 martie

Joi seara am fost din nou la Langenfeld, la tertulia, cercul vorbitorilor de spaniolă. În parking, la restaurantul La Plaza, mai era un singur loc de parcare, foarte strâmt, între un VW și un Audi. Ușa din față a VW-ului era deschisă, lângă ușă stătea o pereche la 40 de ani. Văzându-mă, au închis ușa și s-au dat la o parte. M-am strecurat cu mașina pe locul liber, acțiune în care le-am lovit mașina, mai bine zis am atins-o ușor, am mângâiat-o. Tipa mi-a bătut în geam, Herr! Herr! Auto getroffen, domnu! Lovit mașina! Pulsul mi-a crescut la vreo 150-200, am coborât geamul. Ich weiß, știu, zic, sorry, îmi venea să-mi dau cu capul de volan sau de oglinda retrovizoare, dar am coborât repede. Si acum ce facem? zic, ah, immer mit der Ruhe, liniștiți-vă, alles ok, zice tipa, în timp ce el fotografiază zgârieturile, două zgârieturi ușoare, dar lungi și totuși vizibile, în față, pe dreapta. Și mașina dumneavoastră are două zgârieturi, zice. Perfect, zic, acum pot să merg cu ea în Franța, acolo astea se poartă. La care am zâmbit strâmb, adică galben, j'ai ri jaune, cum ar spune francezii. Cei doi

vorbeau cu greșeli nemțește și aveau un puternic accent slav, sind Sie aus Polen, întreb, sunteți din Polonia? Nu, suntem din Rusia. Aha, zic, deci cum reglăm treaba, aș vrea să n-o facem prin asigurare. Ok, zic cei doi, ne-am înțeles la 350 de euro, oficial, prin creșterea asigurării ar fi fost vreo mie, mi-au dat contactul bancar și eu lor datele personale. Es tut mir leid, îmi pare rău, Herrrr Corrnelius, zice femeia, rostogolind puternic r-urile, mda, zic, și mie-mi pare rău, cel puțin dublu. Lângă noi chiar se oprise un tip cu accent de Leipzig, aveți probleme cu rușii? zice, che-mați poliția!

Alex Popescu Nu le-ai lovit mașina, a fost o operațiune specială ca să le testezi vigilența.

15 martie

Un tip vine la un chioșc de ziare în Moscova, cumpără ziarul, citește atent prima pagină, îl aruncă. A doua zi, la fel, vine, citește nervos prima pagină, aruncă ziarul. A treia zi, vânzătorul nu se poate abține și-l întreabă: „Dar ce cauți?” „Un anunț funerar...” „Dar astea nu sunt pe prima pagină.” „Ăla pe care-l aștept eu va fi!”

Adina Popescu Asta e ca-n bancul ăla – în plin regim comunist, trei tipi sunt luați de Securitate și ajung la pușcărie. Fiecare spune cu ce a greșit. Primul: Am intrat într-un restaurant, m-am așezat la o masă și am spus „Mi-e foame!”, au apărut doi și m-au săltat. Al doilea: Eu eram în același restaurant, terminasem ciorba, m-am ridicat de la masă și am zis: „M-am săturat!” Al treilea:

Dom'le, eram și eu în restaurantul ăla, am găsit un ziar pe masă și l-am întrebat pe ospătar: „Asta-i *România Liberă* de azi?” Deci, totul depinde de context, iar Rusia nu e departe.

17 martie

Coșmarul războiului mă cam dă gata, dar ieri a fost o zi cu mult soare și încercând să intru în normalitate, am ieșit la plimbare. Cald, o briză ușoară, peste tot brândușe și ciripit de păsări, iar pe malul Rinului se plimba antigravațional un tânăr, nu pe trotuar, ci pe o balustradă foarte strâmtă deasupra fluviului. În fine, acum ar trebui să fiu la târgul de carte de la Leipzig, care s-a anulat, am cunoscut acolo scriitori cu duiumul. L-ai cunoscut și pe Goethe? m-a întrebat David. Natürlich, i-am spus, desigur, dar e mult de atunci, eram încă foarte tânăr.

18 martie

Nu-i bine să te uiți mereu la știri, nu suportă nimeni așa ceva, am citit că la Bremen o femeie după ce s-a uitat toată ziua la știri, a sunat azi-noapte la poliție afirmând că peștii din acvariul vecinului sunt prea zgomotoși. Deci ia hai să mă duc la cumpărături, la Rewe, pun una, alta în coș, dar unde-i uleiul de floarea-soarelui? Lume puțină, rezemați de perete trei vânzători, cămăși albe cu guler roșu. Wo ist das Speiseöl, bitte? întreb, unde-i uleiul? Ca la o apăsare pe buton râd toți trei în hohote. Citez: Nu mai avem ulei de cinci zile, ha-ha-ha! Păi nu? Am haz, știam eu.

Silvia Colfescu Nu pot să cred. Dacă e adevărat, e înfricoșător. Dacă e o glumă, te pune pe gânduri.

Jan Cornelius Este adevărat. Omul e un animal de casă. Și câinii își îngroapă ades oasele pe care nu le mănâncă. În germană există un cuvânt des folosit pentru tipul ăsta de cumpărători: Hamsterkauf: cumpărători de hamster, de hârciog, pentru că acest animal multinațional face mereu panicat provizii. La izbucnirea covidului a fost bătaie pe hârtia igienică, acum e uleiul la rând. Se știe că hamsterii nu pot zbura și că n-au nici creier.

19 martie

La Krefeld, citesc în ziar, a oprit ieri la o benzinărie un Audi A5 gri, cu număr de înmatriculare fals. Un bărbat cu mască a coborât din mașină și a făcut plinul, în timp ce o femeie mascată îl aștepta ținând de șase, apoi au plecat în trombă. Bonnie and Clyde, versiunea 2, 20 euro litrul. Hoți de benzină și violență în Germania, lumea devine tot mai agresivă, ieri la meciul VfL Bochum – Borussia Mönchengladbach, în minutul 69, arbitrul asistent i s-a aruncat în cap cu un pahar cu bere. În Ucraina e un război cumplit, dar există pe aici idioți care vin la meci și aruncă cu bere, das Bier soll man lieber trinken, berea-i aici ca s-o bem și nu să aruncăm cu ea, a comentat revoltat Hans-Peter Villis, șeful clubului Bochum, adăugând: noi am produs chiar și un video înainte de joc, în care rugăm spectatorii să bea berea și nu s-o arunce. În final, meciul a fost oprit definitiv, arbitrul a fost dus la spital, iar spectatorii s-au dus acasă și au băut bere.

22 martie

Aseară am stat cu Carmen și am revăzut la televizor genialul film *Smoke* cu Harvey Keitel și William Hurt, scenariul Paul Auster. Și apropo de viitor și de ce-o să mai fie anul ăsta și la anul și apropo de sfârșitul pandemiei și de endemie și de război, una dintre cele mai tari discuții despre viitor are loc în acest film:

Auggie Wren (Harvey Keitel): *Dacă ceva se întâmplă, se întâmplă. Și dacă nu, nu. Pricepi? Niciodată nu știi ce-o să se întâmple în continuare. Și în momentul în care crezi că știi, exact în momentul ăla știi un rahat. Asta se numește paradox. Pricepi?*

Jimmy Rose (Jared Harris): *Da, Auggie, pricep. Hm, și când habar n-ai de absolut nimica, ăsta-i paradisul. Asta-i după ce mori și urci la cer și stai la taclale cu îngerii.*

Și tot în filmul acesta, o poveste despre opera de artă și viața reală:

Paul (William Hurt): *Suntem în anul 1942, ok? Vorbesc despre unul dintre cele mai sinistre momente din istoria omenirii, asediul Leningradului. Cinci sute de mii de oameni mor în locul ăla și printre ei se află și scriitorul Bahtin, prins în locuința sa, așteptând să fie ucis în orice moment. Are o groază de tutun, dar n-are hârtie de țigări. Așa că ia paginile unui manuscris, la care lucrează de zece ani, și le rupe să-și ruleze țigări. Era unicul exemplar. Dacă te aștepti să mori, ce-i mai important, o carte bună sau o țigară bună? Așa că s-a pus pe fumat și încetul cu încetul și-a fumat cartea.*

25 martie

Gigel se uită la poze vechi: Mami, cine-i nenea ăsta tânăr cu mușchi și bucle? E tatăl tău. Da?! Și atunci cine-i grasul ăla chel care locuiește la noi? Mda, părul și mai ales freza sunt o mare problemă mereu, de pildă, cântăreața Ronia Maltzahn a vrut să cânte chiar astăzi, vineri, la o demonstrație a mișcării FFF, Fridays For Future, la Hanovra. Dar n-are voie să urce pe scenă, de ce nu? Are cam multe bucle à la Bob Marley, numite dreadlocks. Sorry, dar tu nu poți cânta cu dreadlocks, i-au scris ieri organizatorii, prin freza ta îi jignești pe toți oamenii de culoare cu dreadlocks, citat: „Tu n-ai dreptul să-ți însușești freza lor fără să fi fost exploatată sistematic cum au fost ei.” Am citit asta de vreo patru ori, ceea ce mi-a cam pus mîntea pe bigudiuri sau vorba lui Eugène Ionesco: Și ce mai face cântăreața cheală? Se piaptănă. Noroc că n-are dreadlocks, nu?

26 martie

Ieri am fost cu mașina în zona Hautes Fagnes, în Belgia, unde, la un moment dat, a trebuit să mă decid între două drumuri – la care mi-am amintit de simbolica poezie a lui Robert Frost „The Road Not Taken”:

„Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both...”

„Două drumuri s-au despărțit în galbena pădure,
Din păcate nu puteam să le urmez pe amândouă...”

Întorcându-mă după-masă în Germania, drumul cu mașina a dus câțiva kilometri prin Belgia, apoi prin Germania,

apoi din nou prin Belgia. La un moment dat nu mai știam în ce țară mă aflui, la care mi-am amintit de filmul american *Dacă e marți, e Belgia*, dar ieri a fost vineri, așa că am aterizat la Monschau, un orașel medieval german numit Montjoie în franceză. La Montjoie am băut o cafea, deasupra capului meu era atârnată o colivie cu doi papagali de plastic, ceea ce mi-a amintit de Julian Barnes, care a scris romanul *Papagalul lui Flaubert*, Flaubert avea și el un papagal de plastic pe masa lui de lucru, pentru inspirație.

După cafea, m-am ridicat neinspirat în picioare și m-am lovit cu capul de colivia cu papagali, drept care mi-am amintit de filmele lui Chaplin, care se lovea și el brusc de diferite obiecte.

Ajuns înapoi la Düsseldorf, am constatat că rezervorul de benzină era aproape gol, drept care mi-am amintit că era bine să fac plinul în Belgia, acolo benzina e mult mai ieftină, așa cam cu 30 de cenți la litru, deci m-am întors o sută de kilometri în Belgia și am făcut plinul, ei nici chiar așa, dar poanta îmi place.

28 martie

Azi-noapte, la Hollywood, în timpul decernării Oscarurilor, Will Smith s-a urcat pe scenă și i-a tras o palmă live lui Chris Rock. Na, și? The show must go on, gala a continuat cu bucurie. La Stuttgart, sâmbătă, au apărut la un supermarket două femei și trei bărbați care au vrut să cumpere 50 de litri de ulei. Când șeful magazinului a refuzat, bărbații au ieșit în stradă și s-au întors cu pietre, un vânzător a apărut cu un făcăleț, iar cumpărătorii s-au împărțit în două tabere. Din fericire, totul s-a terminat cu happy-end, ca la Hollywood.

2 aprilie

Din Suedia, Daniela a relatat ieri: „Păcat că n-a fost decât o glumă de 1 aprilie. O bibliotecă din Stockholm a publicat ieri pe site-ul ei informația că, atunci când restituie cărțile, cititorii vor fi obligați să dovedească faptul că le-au citit cu adevărat. Astfel, ei vor trebui să răspundă la o serie de întrebări ale personalului bibliotecii, privitoare la acțiunea cărții și la personajele ei. Dacă cititorul nu poate convinge în felul acesta că a citit cartea, va trebui s-o ia din nou acasă și să se pregătească pentru viitorul interogatoriu.”

Am citit asta și m-am tot gândit... La biblioteca orașului Reșița, la Casa de cultură, am împrumutat primele două cărți – eram prin clasa a treia – și prietenul meu Puiu a împrumutat tot două, simultan. Într-o săptămână le-am terminat, știu că una dintre ele era *Morcoveață* de Jules Renard. Când le-am dus înapoi, iar bibliotecarul ne-a întrebat de ce le returnăm așa de repede, necitite, i-am zis că le-am citit pe toate patru, fiecare dintre noi, și s-a supărat că-l luăm în balon. După ce ne-a supus unui test încrucișat, s-a liniștit. Cred că asta e schema din care s-au inspirat suedezii alaltăieri.

Dana Lungu Am pășit și eu la fel, la Biblioteca din Botoșani, eram prin clasa a doua... Așa de urât s-a răstit la mine bibliotecara, că am uitat pe loc ce citisem! Ea a trântit nervoasă cartea că pierde timpul cu proaste ca mine, iar eu de atunci, când vedeam că e de serviciu scorpia, făceam cale-ntoarsă! Cât ar fi vrut ea, dar tot nu m-am lăsat de citit!

5 aprilie

Gata! Din 3 aprilie în Germania nu mai trebuie respectate niciunde regulile covidului, cu excepția locurilor unde mai trebuie respectate, dar conform ultimelor reguli, nici acolo nu mai trebuie respectate, numai dacă trebuie sau dacă nu trebuie, mai vedem noi. La școli se aplică aceleași reguli, dar numai atunci când se aplică, mai vedem noi. Și toți cei de la 18 ani în sus trebuie vaccinați, și dacă nu, cei de la 50 de ani în sus, ba nu, ba da, or mai fi sănătoși ăștia? În fine, eu unul sunt vaccinat de trei ori, două vaccinuri plus un vaccin booster, și o să mă mai vaccinez o dată, dar asta nu e nimica, am citit ieri în ziar de un tip din Saxonia, care s-a vaccinat de 87 de ori contra covidului, optzeci și șapte! Ce-i sigur e sigur. Uneori omul ăsta a reușit să obțină până la trei vaccinuri pe zi, în centre diferite de vaccinare. Dar a urmat demascarea la un centru de vaccinare din Dresda, unde deja se vaccinase de câteva ori, dar de acolo a reușit să fugă. Însă la următoarea tentativă de vaccinare, la Eilenberg, a fost chemată poliția, după care n-a mai fost vaccinat, ci arestat și dacă a scăpat din nou, se mai vaccinează și astăzi, da, mare-i grădina! Sau cum zice Sorina: Mi-e dor de timpul cu Corona. Pe vremea aia mai aveam și motive de răs! Păi nu? Păi da, ce vremuri frumoase!

7 aprilie

Acum o oră am venit cu tramvaiul din Altstadt acasă, lângă ușă un tip la 25 de ani cu masca pe bărbie vorbea la telefon în română de-o datorie de-a lui de 600 de euro, bani pe care cică acum îi avea, dar nu-i putea da înapoi